

П'ятирічка, РІК ЧЕТВЕРТИЙ

Від учениці до швачки високої кваліфікації, інструктора виробничого навчання — такий трудовий шлях ветерана Лубенського УВП Євдокії Андріївни Теркової.

Їй одній з перших на підприємстві було присвоєно звання «Ударниця комуністичної праці», «Майстер—золоті руки».

Виробничі завдання минулого року вона виконала за дев'ять місяців. У визначальному році п'ятирічки Євдокія Андріївна працює із значним випередженням графіка.

Фото Ф. САВЕНКА.

ПОСВІДКА НА ПРАВО ГОЛОСУВАННЯ

У відповідності з положеннями про вибори — як до найвищого органу державної влади, так і до місцевих Рад депутатів трудящих — виборцям, які в період між опублікуванням списків і днем виборів вибувають на нове місце проживання, видається «Посвідка на право голосування». Вона забезпечує їм можливість здійснити свій громадянський обов'язок на будь-якій виборчій дільниці.

Форма «Посвідки» на виборах до Верховної Ради СРСР встановлюється Президією Верховної Ради СРСР і є єдиною на всій території країни. В ній зазначаються прізвище, ім'я, по-батькові, рік народження і місце проживання виборця, а також де його було занесено до списків і звідки він вибув. Обов'язково вказується дата виборів.

Документ видається виконкомом Ради, що склав списки виборців, підписується головою і секретарем виконавчого комітету і стверджується печаткою. Єдиною підставою для видачі посвідки є список виборців. Одночасно з цим у списку виборців проти прізвища того, кому видано посвідку, робиться помітка про вибуття. Після цього, навіть якщо виборець повернеться на попереднє місце проживання до дня виборів, він може бути занесений до списку виборців лише на підставі посвідки.

Посвідка на право голосування має важливе значення в забезпеченні кожному громадянину можливості здійснити своє почесне право, гарантує втілення в життя принципів загальних і рівних виборів.

Д. КУЦЕНКО,
консультант відділу в питаннях роботи Рад Президії Верховної Ради УРСР.

ДОПОМАГАЮТЬ БУРЯКОВОДАМ

Давні шефські зв'язки єднують меблівників Лебединського учбово-виробничого підприємства та трудівників колгоспу імені Жданова с. Ворожби, Лебединського району. Робітники УВП щороку допомагають хліборобам у догляді за посівами деяких культур та в період збирання врожаю.

У нинішньому році трудівники учбово-виробничого підприємства, зважаючи на особливості весни, вирішили подати допомогу колгоспникам у проривці сходів цукрових буряків на площі 26 гектарів.

Незважаючи на несприятливі погодні умови, на Сумщині в другій половині травня частенько перепадали дощі, працівники УВП

в короткі агрономічні строки завершили проривку посівів цукрових буряків на всій площі.

Особливо ударно попрацювали на проривці цукрових буряків трудівники бригади пресувальників, набору шпону та вторинної обробки деталей. Серед них Лідія Борисенко, Віра Солоха, Ніна Олійник, Марія Макарова, Галина Заєць та багато інших. Кожна з них в короткі строки завершила проривку цукрових буряків на площі 0,40 гектара.

Самовіддано потрудилися на бурякових плантаціях також і працівники контори УВП.

І. ГАЙОВИЙ.
Сумська область.

ПРОЛЕТАРИ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 22 (360)

Четвер, 6 червня 1974 р.

Ціна 2 коп.

В ОБСТАНОВЦІ ОДНОСТАЙНОСТІ І ЗГУРТОВАНOSTІ

У республіці завершуються зустрічі кандидатів у депутати Верховної Ради СРСР з виборцями. Повсюдно вони вилились у могутню демонстрацію непорушної єдності партії і народу, проходять під знаком схвалення і підтримки трудящими виробленого на XXIV з'їзді КПРС ленінського курсу партії, продиктованого турботою про дальший розквіт Батьківщини, підвищення добробуту народу.

Живий відгук у думках і почуттях виборців, всіх громадян СРСР знайшли полум'яні рядки Звернення ЦК КПРС. У цьому важливому передвиборному документі розкрито і узагальнено головні підсумки діяльності КПРС за останні чотири роки, охарактеризовано найближчі завдання комуністичного будівництва. Всі радянські люди цілком і повністю підтримують і палко схвалюють мудру внутрішню і зовнішню політику ленінської партії, Радянської держави.

У числі перших кандидатів, названих народом, — Генеральний

секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев, Голова Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний, Голова Ради Міністрів СРСР О. М. Косигін, інші члени і кандидати в члени Політбюро ЦК КПРС, секретарі ЦК КПРС. Це ще одне яскраве свідчення високого авторитету Комуністичної партії в широких масах трудящих.

Серед кандидатів у депутати, які зустрілися з своїми виборцями, — відомі всій країні передовики виробництва, діячі науки й культури, військовослужбовці: бригадир гірників шахтоуправління імені Космонавтів, Герой Соціалістичної Праці Г. І. Моцак і льотчик-космонавт СРСР, двічі Герой Радянського Союзу генерал-майор авіації Г. Т. Береговий, знатний механізатор країни, двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов і президент Академії наук УРСР Б. Є. Патон, письменник, лауреат Ленінської і Державної премій, Герой Соціалістичної Праці М. П. Стельмах і сталевар за-

порізького заводу «Дніпропецсталь», Герой Соціалістичної Праці Д. Ф. Галушка, багато інших чудових людей, які самовідданою працею і вмінням своїм примножують славу нашої багатонаціональної Вітчизни.

В обстановці високої організованості і активності, під знаком дальшого згуртування навколо рідної Комуністичної партії пройшли зустрічі виборців з кандидатами в депутати — керівниками Комуністичної партії і уряду республіки товаришами М. М. Борисенком, О. Ф. Ватченком, Г. І. Ващенко, І. С. Грушецьким, В. І. Дегтярьовим, Н. Т. Кальченком, І. К. Лутаком, О. П. Ляшком, В. О. Сологубом, О. А. Титаренком, І. З. Соколовим, В. В. Федорчуком, В. М. Цибулком.

Учасники зустрічей одностайно заявили про свою готовність виконати високий громадянський обов'язок — віддати голоси за кандидатів непорушного ленінського блоку комуністів і безпартійних.

БІЛЬШЕ УВАГИ ЯКОСТІ!

«Якість — дзеркало підприємства!» — все частіше чуємо ми слово «якість» на заводах, в конструкторських бюро і науково-дослідних інститутах, зустрічаємо його на сторінках центральних і місцевих газет.

Необхідність постійного поліпшення якості продукції випливає з багатьох рішень КПРС і Радянського уряду.

«Систематичне підвищення якості продукції», — підкреслено в Програмі КПРС, — є обов'язковою вимогою розвитку економіки.

Якість продукції радянських підприємств мусить бути значно вищою, ніж на кращих капіталістичних підприємствах. В Директивах XXIV-го з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971—1975 рр. підкреслюється необхідність «підвищити технічний рівень, економічність і якість усіх видів продукції». Нова продукція за якісними і техніко-економічними характеристиками мусить відповідати передовим досягненням світової науки і техніки.

Між якістю продукції і зростанням продуктивності праці існує пряма залежність. Із збільшенням випуску продукції високої якості зменшується кількість виробів, які повертаються торговими підприємствами й організаціями підприємствам, що виробляють її, для усунення різноманітних несправностей, що веде до скорочення затрат праці на одиницю продукції.

Випуск продукції, яка відповідає вимогам нормативно-технічної документації (стандартів, технічних умов і т. п.) веде до зниження матеріаломісткості виробництва, до значної економії сировини, матеріалів, палива тощо.

Таким чином, поліпшення якості продукції сприяє підвищенню ефективності суспільного виробництва. В нинішніх умовах, коли дефіцит по більшості виробів як виробничого, так і культурно-побутового призначення ліквідовано, виконати план з реалізації буде тим легше, чим вищою буде якість вироблюваної продукції.

Для поліпшення якості продукції, яка випускається підприємствами УТОГ протягом останніх років, проведена значна робота по спеціалізації, кооперуванню, вдосконаленню технології, що застосовується, дотриманню технологічної дисципліни, придбання і впровадженню нового високопродуктивного устаткування та необхідних контрольно-випробувальних засобів, які забезпечують стабільність якості. Тільки за три останні роки на підприємствах Товариства впроваджено 2906 одиниць різноманітного високопродуктивного устаткування. Проведено також велику роботу по механізації й автоматизації виробничих процесів на багатьох підприємствах, зокрема, на Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт», Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт», Конотопському, Білоцерківському, Херсонському, Сумському, Миколаївському та інших УВП.

Впроваджені і впроваджуються тепер нові технологічні процеси, які забезпечують належний рівень якості продукції. В 1973 році впроваджено агрегатно-групові потоки на Івано-Франківському

УВП, Полтавському УВП-1, Білоцерківському УВП, Львівському УВП-1, Харківському УВП-2.

На всіх меблевих підприємствах Товариства впроваджені лакалітивні машини, які дозволили поліпшити якість покриття меблів.

В 1972—1973 роках президія ЦП УТОГ прийняла ряд постанов, спрямованих на дальше поліпшення якості продукції, яку випускають підприємства Товариства. Однак, незважаючи на це, все ще є підприємства, які випускають товари, що не відповідають вимогам стандартів і технічним умовам.

Так, в 1973 році одержано 50 рекламаций, в тому числі по металогалузі — 13, по швейній галузі — 20, по меблевій — 17. Найбільш «відзначились» в цьому Харківське УВП-2 — 9 рекламаций, Чернівецьке УВП — 3, Бродівське УВП — 9 (через погане пакування продукції), Ровенське УВП — 3, Дрогобицьке УВП — 2, Черкаське — 2, Ворошиловградське УВП — 7 рекламаций та інші.

За перший квартал 1974 року одержано 20 рекламаций, в тому числі по галузях: металообробка — 3, швейна — 10, меблева — 7 рекламаций.

Винуватцями випуску бракованої продукції є: Черкаське УВП — 7 рекламаций, Харківське УВП-2 — 6 рекламаций, Івано-Франківське УВП — 3 рекламаций, Слов'янське УВП — 1 рекламация та інші.

Аналіз рекламаций свідчить про те, що керівники підприємств, які одержали рекламации, питання якості продукції не приділяють належної уваги. І що найбільш прикро, то це те, що на Черкаському УВП під час останньої перевірки інспекцією по якості було встановлено, що всі вироби тут випускаються з порушенням ГОСТу.

Явно незадовільно здійснюється контроль за якістю продукції й на Харківському УВП-2, де характер рекламаций одноманітний: виробничі сміття, затягнута оздоблювальна строчка, крива строчка, розташування петель не відповідає розташуванню гудзиків і таке інше.

Практика показує, що там де керівники підприємств приділяють питанням боротьби за високу якість продукції належну увагу, де здійснюється суворий контроль за якістю продукції працівниками ВТК, там і висока якість, як наприклад, на Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт», де два вироби атестовні по вищій категорії якості, на Полтавському УВП-1, Миколаївському УВП та інших.

На мій погляд, керівники підприємств, спільно з відділами технічного контролю мусять залучити до контролю за якістю продукції широкі кола громадськості. З цією метою на зборах слід обрати громадських контролерів, які зобов'язані будуть здійснювати контроль за якістю продукції в цехах і на дільницях підприємств. Відділи технічного контролю повинні добиватися того, щоб кожне робоче місце було забезпечене необхідними контрольно-вимірними засобами.

Залучення трудівників до здійснення контролю за якістю продукції є одним з напрямків впровадження у виробництво системи бездефектного виготовлення її і здачі ВТК з першого пред'явлення.

О. СУШКОВ,
начальник виробничого відділу ЦП УТОГ.

1799 ТИ З НАМИ, НАШ СПІВЕЦЬ, ПРЕКРАСНИЙ ПУШКІН 1974

«Слух обо мне пройдет по всей
Руси великой,
И назовет меня всяк сущий в
ней язык...»
(А. С. ПУШКИН)

УКРАЇНСЬКІ ШЛЯХИ ПОЕТА
НЕЗАБУТНЬОЮ сторінкою в
житті й творчості великого
російського поета О. С. Пуш-

кіна лишилася його вимушена
мандрівка по Україні в 1820—1824
роках. Тут, у колі однодумців,
майбутніх декабристів, які прохо-
дили службу в полках, розквар-
тированих на Україні, ще більше
зможнів і розквітнув його талант...

О. С. Пушкіна вабила мальов-
нича природа України, гостинність

простих людей і, що найважливі-
ше, товариство, назване ним роз-
маїтним й веселим поєднанням са-
мобутніх умов Росії. Скрізь, куди
заходила доля опального поета,
його зустрічали незрадливі друзі
й щирі шанувальники поезії. Уже
на той час він був символом вір-
ного служіння своїй музі, непо-
хитним борцем за високі ідеали
свободи й добра.

...І понині не заростають травною
стежки, якими сходить поет. У па-
м'яті народній зберігається світле
ім'я автора «Євгенія Онегіна»,
«Полтави», «Кавказького бран-
ця», «Братів-розбійників» та ба-
гатьох інших творів, написаних на
Україні або навіяних враженнями
подорожі.

За настійною вимогою Аракчеє-
ва, «гнобителя всієї Росії», Пуш-
кіна вислали на південь, до Кате-
ринослава (тепер — Дніпропет-
ровськ) під нагляд генерал-лейте-
нанта Інзова. Вирушив туди поет
6 травня 1820 року. Здолавши
1600 тряських верств, екіпаж достав-
ся нарешті до Катеринослава.
Олександра Сергійовича поселили
в поганенькій хатині біля Дніпра.
Невдовзі він простудився. Але
поет продовжував писати. У листі
до Петра В'яземського він пові-
домив пізніше: «Справжня приго-
да подала мені привід написати
цей уривок. У 1820 році під час
мого перебування в Катериносла-
ві, два розбійники, скуті одним
ланцюгом, перепливали через Дні-
про і врятувалися. Їхній відпочи-
нок на острові, потоплення одного
із сторожів мною не вигадані».

Так виник задум і були зроблені
перші начерки поеми «Брати-
розбійники»...

Пізнньої осені цього ж року пое-
тові вдалось вирватися на кам'я-
ністі береги невеличкої, але стрім-
кої й повноводної річки Тясмин.
Тут містився маєток «чарівливих
і розумних відлюдників» Давидо-
вих — рідних, по матері, братів
Раєвських.

За родинною традицією, 20 лис-
топада в Кам'янці відзначали
день народження господині. На це-
свято з'їжджалися гості з усіх
усюд. Члени «Союзу благоденства»
використовували ці урочистості
для своїх таємних зібрань.

Того вечора зібранням керував
Раєвський — старший. Михайло
Орлов виступив із проектом засну-
вання Таємного Товариства, яке
б дало користь Росії. За його мір-
куванням, необхідно було зважи-
тися на найкрутіші заходи і для
досягнення мети вдатися навіть
до «злочинних» дій, наприклад,
організувати підпільну друкарню
й видавати прокламації, спрямо-
вані проти уряду.

На Пушкіна бачене й почуте на
цій зустрічі справило велике вра-
ження. Він повірив в існування
товариства, хотів стати його учас-
ником. Але друзі, боячись за його
долю, всіляко відсторонили поета.

...Всі чотири місяці, проведені в
Кам'янці, Олександр Сергійович
багато працював: читав книжки з
давидовської бібліотеки, вів за-
пальні диспути, знайомився з
життям селян, писав твори. Тут
він завершив свій «вигнаної ліри
спів» — поему «Кавказький бран-
ець» і присвятив її М. М. Раєв-
ському.

Київ завжди вабив Пушкіна.
Ще задовго до перших гостей у
цьому місті він уже оспівав його
в поемі «Руслан і Людмила». Але
поетові самому хотілося пройти-
ся «вздовж берегів Дніпра щасли-
вих».

Перші відвідини були дуже ко-
роткі. А другої такої нагоди все
не випадало.

І от узимку 1821 року кам'ян-
ський «заводій» В. Л. Давидов
запропонував поетові поїхати на
бучні контракти — знамениті ки-
ївські ярмарки. Якраз у цей час
засновники Південного Товари-
ства намагалися провести свій з'їзд,
і зимові свята могли чи не най-
краще приховати їх намір.

У Києві збиралося багато лю-
ду — велика знать, поміщики, куп-
ці й сила-силенна ремісників. У
цьому пістрявому вирі легше було
уникнути недремного ока жандар-
мів.

У місті на Дніпрі прет прожив
два тижні. Чогось великого тут
написати він просто не встиг. І
все ж близьке спілкування із
«штурманами майбутньої бурі»
помітно позначилося на всій його
творчості. Поет, наприклад, зі-
знався, що створена ним народна
драма «Борис Годунов» «сповне-
на гарними жартами й тонкими
натяками... як наші київські й
кам'янські навздогади...» І тодіш-
ні спогади лягли в основу пушкін-
ських «Піснi про віщого Олега»
та поеми «Полтава».

Службу в наглядача Інзова,
цього все-таки «в душі росіяни-
на», котрий хоч і вважав поета
«зараженим якоюсь ліберальною
чумою», ще можна було терпіти.
Та коли на його місце прибув
граф Воронцов — «вандал при-
дворний хам і дрібний егоїст», жи-
тти стало не під силу.

О. С. Пушкін зізнавався в лист-
тах до друзів, що працює над
«Євгенієм Онегіним»: «Я тепер
пишу не роман, — повідомляв він,
— а роман у віршах — дияволь-
ська річниця. На зразок Дон-Жуа-
на — про друк і думати нічого...»

В Одесі діяло таємне товари-
ство греків. З метою звільнення
своїх батьківщини з-під турецько-
го ярма, патріоти скуповували
шаблі, рушниці й пістолети. Генера-
л російської служби Олександр
Ісіданті в своїх прокламаціях за-
певняв, що «Фенікс Греції відрод-
диться з попелу».

Олександр Сергійович співчував
цій боротьбі, просив уряд дозво-
лити йому подорож до Греції, але
одержав відмову. Незабаром за
доносом Воронцова Пушкіну «за-
мінили» південь на північ, засла-
вши в село Михайловське Псков-
ської губернії...

М. ШУДРЯ.

ПУШКИН

Весенний дождь, весенний дождь
По лужам скачет лихо,
И травы пьют его всю ночь
Доверчиво и тихо.
Проходит дождь. Встает луна,
Горит светло и чисто
Над улицами Тульчина,
Над Каменкой тенистой.
Все повторяется, и вновь
Живут под лунным светом
Стихи, мечтания, любовь,
И боль, и грусть поэта.
И сердцу кажется: вот-вот
Каштановой аллеей
Сам Пушкин с книгой пройдет...
Уже восток алеет.
Шумит листва на тополях,
И день идет, и снова
Ищу я в пушкинских стихах
Его — всегда живого.

М. НЫРОВ.

С думой о Пушкине

Коль сердце утомленно бьется,
Коль грусть не выразить в словах,
Я нахожу, когда взгрустнется,
Успокоение в стихах.
Тоска и грусть. Куда мне деться?
Кто на вопрос мне даст ответ?
И снова, как в далеком детстве,
Со мной беседует поэт.
Слова его полны значенья
И удивительно просты:
«Я помню чудное мгновенье —
Передо мной явилась ты...».

«...любил: любовь еще, быть
может...» —
Опять знакомая строка.
И я в тот миг буквально ожил,
И таять начала тоска.
Иду по Пушкинскому парку,
Шумит весенняя листва...
И снова, как за школьной партой,
Живут во мне его слова.
Я полон сил. Тоска все глуше,
И вдохновенью нет конца...
О Пушкин, Пушкин, жги нам
души

И взбудораживай сердца!
И. САПОЖНИКОВ.

НА СЦЕНІ— ПУШКІНІАНА

нують глядачам п'єсу Л. Соловйова
«Смерть поета». У Донецькому
театрі імені Артема йдуть «Казки
Пушкіна», у Дніпропетровському
театрі юного глядача імені Ленін-
ського комсомолу — «Казка про
царя Салтана».

Три кращі спектаклі республіки
будуть за тим представлені на
огляді переможців. Підсумки під-
биватимуться наприкінці року.

Багата пушкініана і на нашій
оперно-балетній сцені. На честь
ювілею поета Одеський театр опе-
ри та балету підготував нову по-
становку «Пікової дами», Львів-
ський — «Дубровського».

З незмінним успіхом ідуть на
київській сцені — поновлений ба-
лет «Бахчисарайський фонтан»,
опери — «Борис Годунов», «Але-
ко», в Донецьку — «Мазепа», в
Одесі — «Казка про царя Салта-
на» та інші. А «Євгеній Онегін»
не сходить зі сцени всіх оперних
театрів республіки.

Всесоюзний огляд пушкінських
спектаклів організували на честь
175-річчя з дня народження вели-
кого російського поета Міністер-
ство культури СРСР і Всеросій-
ське театральне товариство. Про-
те, яку участь беруть у ньому
творчі колективи нашої республі-
ки, кореспондентів РАТАУ розпо-
віли в головному управлінні театр-
ів та музичних закладів Міністер-
ства культури УРСР.

— Насамперед, — повідомив на-
чальник відділу театрів М. П. Ра-
ницький, — огляд покликаний не
тільки визначити найкращу ви-
ставу за творами О. С. Пушкіна,
а й вшанувати виконавців і по-
становників кращого спектаклю,
який відтворює образ великого
поета. В нього включилися оди-
надцять театрів Української РСР.

Зокрема, Харківський театр іме-
ні О. С. Пушкіна і Київський ака-
демічний — імені Лесі Українки
підготували «Останні дні» О. Бул-
гакова, колектив Львівського те-
атру імені М. Заньковецької —
«Маленькі трагедії» О. С. Пушкі-
на, Одеський — імені А. Іванова —
«Тринадцять місяців» Д. Дінова.
Ворошиловградські митці пропо-

В АЖКО назвати українського
радянського поета, який не
писав би про Пушкіна, не
перекладав його поезії, не відчув
на собі впливу пушкінського генія.
У М. Т. Рильського знайомство
із творчістю титана російської по-
етичної музи почалося з дитячих
років. Раннє захоплення поезією
Пушкіна викликало бажання ви-
пробувати власні творчі сили. «І я
несміливо підспівував йому», —
напише згодом поет.

Захоплення це перейшло в ово-
лодіння висотами поетичної май-
стерності, вилилося в гарячу лю-
бов до спадщини класика світової
літератури, прагнення якнайшир-
ше популяризувати її. Звідси й
численні поїздки українського ра-
дянського письменника по пуш-
кінських місцях, і виступи на
конференціях, наукових сесіях та
ювілеях. 22 літературно-критичні
статті та розвідки М. Рильського
про Пушкіна розкривають багато
нових сторінок творчості велико-
го російського поета.

«ЄВГЕНІЙ ОНЕГІН» В ПЕРЕКЛАДІ М. РИЛЬСЬКОГО

Значною мірою спадщина Пуш-
кіна позначилась і на оригіналь-
ній творчості Максима Рильсько-
го. Поет часто радився з Пушкі-
ним:

«як у мистецтві досягти
нечуваної простоти».

Максим Тадейович доклав бага-
то зусиль, щоб у повній красі до-
нести до читача геніальні твори
О. С. Пушкіна. Працюючи над
перекладами, він наголошував
«Українські переклади Пушкіна
конче потрібні. Це, по-перше, спо-
сіб наблизити пушкінську спадщи-
ну до широких мас нашого наро-
ду... а по-друге, який це прекрас-
ний спосіб вигострити свою мов-
ну зброю, підняти українську
мовну культуру на вищий щабель
розвитку! Переклади Пушкіна на
українську мову збагачують, отже,
українську мову, українську пое-
зію, літературу взагалі».

Над перекладами творів Пушкі-
на Рильський почав працювати з
20-х років. У виданні «Вибраних
творів» геніального російського
поета 1927 року половину поезій
вміщено в перекладі Максима Та-
дейовича. До 100-річчя з дня смер-
ті поета М. Рильський очолював
великий колектив перекладачів
республіки, які підготували дво-
томне видання. У чотиритомнику
Пушкіна, що вийшов у 1952—1954
роках, уже половину перекладів
здійснено Рильським.

Серед творів О. С. Пушкіна, пе-
рекладених Максимом Рильським,
значне місце посідає «Євгеній Оне-
гін». Цей переклад став своєрід-
ним поетичним подвигом видатно-
го поета Радянської України.

Додержуючи висоти сучасного

розуміння перекладу. Максим
Рильський, за його словами, пра-
гнув зберегти віршовану структуру,
строфіку, метр, ритм, порядок
рим, не кажучи про передачу сти-
лю, тону, характеру та ідейного
забарвлення твору.

Максим Рильський своєю напо-
легливою і невтомною працею ба-
гато зробив, щоб геній Пушкіна
знали і шанували на землі Радян-
ської України, трудящі якої в не-
розривному єднанні з усіма брат-
німи народами СРСР будують
світле майбутнє — комунізм.

Л. ЗІНЧУК,

старший науковий працівник
літературно-меморіального му-
зею Максима Рильського
у Києві.

СКЛАДОВІ УСПІХУ

Ось уже другий рік підприємець Сумського УВП працює ритмічно і злагоджено. Щомісяця підприємство значно перевищує план по реалізації готової продукції, не має рекламій.

Кореспондент «Нашого життя» нещодавно побував на УВП і мав розмову з його директором В. П. Губарем.

— Василь Петрович, що забезпечує виробничі успіхи колективу?

— Впровадження нової техніки, добре налагоджена організація праці та соціалістичного змагання — ось складові трудового успіху нашого колективу.

— Розкажіть, будь ласка, про це більш детально.

— Швейні машини 22-го класу, якими було обладнано наше підприємство, вичерпали свої можливості й стримували даліше нарощування випуску продукції. Тому в 1972 році ми розпочали впровадження у виробництво більш швидкохідні машини 97-го та 697-го класів.

У третьому році дев'ятої п'ятирічки ця робота була продовжена. До кінця 1973 року весь парк швейних машин 22-го класу було повністю замінено. Крім цього, у виробництво впровадили також ряд спецмашин 252-го класу з пристосуванням для вишивання поясів.

Впровадження нової техніки вивільнило п'ять робітниць, яких переведено на інші швейні операції, відчутно вплинуло на збільшення випуску швейних виробів та поліпшення їх якості. Третій рік п'ятирічки колектив нашого УВП завершив з високими виробничими показниками. Понад річне завдання підприємство реалізувало готових виробів на 157 тисяч карбованців більше, ніж було заплановано.

У четвертому році п'ятирічки курс на оновлення техніки триває.

Вагомий трудовий внесок у впровадження та освоєння нового швейного обладнання зробили: інженер-механік Г. Я. Коноваленко, інженер-технолог К. І. Зінченко, наладчики Л. М. Майбородюк та О. ІІ. Бабаков, а також передовики виробництва УВП, які першими опанували нові машини. Серед них Надія Іванівна Литовка, Ганна Володимирівна Литвиненко, Ксенія Корніївна Ковбаса, Надія Іванівна Картавцева та інші.

— А що нового сталося на підприємстві в справі поліпшення організації праці?

— Після впровадження у виробництво нових, більш високопродуктивних машин, ми переглянули схему розподілу праці на пошитті

костюмів та спецрукавиць, механізували ряд ручних операцій, зокрема, виворотку пальця та всієї рукавиці, а також упаковку. Це поліпшило працю робітниць, зайнятих на даній операції.

Крім того, на швейних машинах, де випускають спецкостюми, було встановлено ланки з обмежувачами, запощивальники. Ці нескладні пристрої полегшили працю робітниць і поліпшили якість виробів.

Торік і в нинішньому році з робітницями та інженерно-технічними працівниками УВП проводимо технічне навчання, що підвищує їх фаховий рівень. В разі потреби, у нас завжди є заміна на тій чи іншій виробничій операції.

— Кілька слів про організацію соціалістичного змагання.

— Місцевий комітет, первинна організація УТОГ та адміністрація підприємства велику увагу приділяють організації соціалістичного змагання.

Комісія, до складу якої входять представники МК, адміністрації та передові робітники, щомісяця підбиває підсумки виконання взятих соціалістичних зобов'язань бригад та цехів. Результати перевірки обговорюємо на розширеному засіданні місцевого комітету УВП, а потім матеріали перевірки доводимо до всіх робітників.

Якщо той чи інший колектив тричі підряд займає перше місце, то за квартал йому присуджується перше місце з врученням грошової премії та вимпела.

За перший квартал переможцем у соціалістичному змаганні вийшов колектив бригади швейників, що його очолює Антоніна Павлівна Коваленко. Друге місце посіла бригада закрийників майстра Станіслава Едуардівна Гринкевича.

Трудівники УВП дали слово завершити річний план по випуску продукції до 25 грудня і понад завдання реалізувати швейних виробів на 70 тисяч карбованців. Можна впевнено сказати, що свого слова вони дотримують. За п'ять місяців понад план реалізовано готових виробів на 50 тисяч карбованців більше, ніж передбачалося.

Розмову вів
Б. ПЕТРЕНКО.

★ ★ ★

На Кам'янець-Подільському УВП Віру Калинюк знають як сумлінну трудівницю. Працюючи на машині 237-го класу, вона стає середньою шви брюк та середній шов спинки спецкостюма і свою роботу виконує завжди якісно. Набутим виробничим досвідом дівчина щиро ділиться зі своїми подругами по роботі.

День працівника легкої промисловості, Віра Калинюк зустрічає високими трудовими успіхами. Її середній виробіток за зміну становить понад 130 процентів.

На фото: Віра Калинюк.

Фото В. ШЕНДРИКА.

З ДОСВІДУ ВЧИТЕЛЯ

Продовження. Початок див. «Наше життя» від 31 травня 1974 року.

Наведу для прикладу роботу з словником при вивченні твору В. В. Маяковського «Стихи о советском паспорте».

Перед художнім читанням твору випишу на дошці слова і вирази з вірша: «Я волком бы выгрыз бюрократизм», «мандат», «к одним паспортам — улыбка у рта», «отношение плевое», «глазами выев», «чаевые», «не повернул головы, кочан», «полицейская словность», «жандармская каста», «молокостый», «дубликат бесценного груза».

Пояснимо слова «бюрократизм», «мандат», запитуємо учнів: яке почуття вклав поет у перший вислів? Учні відповідають правильно — ненависть до бездушної канцелярщини, до чинуш, які за папірцями не бачать живої людини. На фоні першої різкої строфи теплі, ласкаві слова про паспорт радянської людини («пурпурная книжечка») підносять поетом до поняття святині.

Далі — нове запитання: який бік відносин в капіталістичному світі викликають слова: «к одним паспортам — улыбка у рта, к другим — отношение плевое»?

Відповідь учнів: нерівність. Перед сильними державами — запобігання, до слабких — презирство, до малих народностей — зневага, байдужість.

В такому плані ведеться пояснення і аналіз всього словника твору.

СЛОВО І МИСЛЕННЯ

Після художнього читання пропонуємо учням виписати епітети, метафори, які розкривають ненависть капіталістів до першої у світі соціалістичної країни, пояснити їх. Роботу таку учні виконують охоче, пошук їх активний, цілеспрямований, а тому слова засвоюються свідомо.

І все-таки в педагогічній практиці усі наведені способи роботи над словом рідко застосовуються в чистому вигляді. Частіше матеріал уроку диктує використання різних засобів комбіновано. Тому варто навести приклад комбінованого методу. Так, при вивченні в дев'ятому класі поеми М. Лермонтова «Песня про царя Івана Васильевича...» з самого початку одночасно з історичним і культурно-побутовим коментарями я розкриваю значення найважливіших для розуміння твору понять, термінів та імен: «царь Иван Васильевич», «опричник», «стольник», «гостинный двор», «лобное место» та інших. Щодо решти незрозумілих слів, виразів, то внаслідок їх меншого значення для розкриття змісту твору вони можуть бути пояснені пізніше — при вивченні окремих розділів поеми. Урок, на якому дається перший розділ поеми, можна закінчити домашнім завданням: прочитати зміст, виписати незрозумілі слова і звороти і пояснити їх. На наступному уроці перевірити виконання домашнього завдання, виправити допущені учнями помилки і проаналізувати їх.

З молодших класів потрібно привчати учнів при виконанні таких завдань користуватися словниками, консультуватися з старшими товаришами, з вчителями — словом, привчати працювати самостійно, виховувати жагу пізнання.

Велике значення в роботі над словом має правильний вибір вчителем способу розкриття змісту слів. Характер такого добору визначається багатьма умовами: ступенем складності пояснення, значенням словникового матеріалу для розуміння твору, рівнем розвитку учнів і так далі. Найпростіший і найдоступніший в нашій школі спосіб пояснення слів — заміна незрозумілого слова синонімом. За допомогою такої заміни розкривається зміст архаїзмів, діалектизмів, слів іншомовного походження: прах — пил, веший — мудрий, внимать — слушать, аул — селение, акын — певец. Але така заміна не завжди можлива. Іноді з словом чи виразом пов'язане уявлення про який предмет чи явище, які важко визначити одним словом-синонімом, короткою фразою. Тоді доводиться користуватися поширеним тлумаченням. Розгорнутого пояснення потребує, наприклад, слово «унія» («Тарас Бульба»).

Добре допомагає поясненню слів наочність (демонстрація, імітація, малюнок, картина).

Г. ШВЕЦЬ.

(Закінчення буде).

ОЗДОБЛЮВАЧІ

Парфіло, Ксенія Шумило, Ганна Заєць та інші, що оздоблюють шпоном внутрішні стінки меблів. Вони також систематично перевищують змінні норми виробітку.

Дружно і злагоджено трудяться оздоблювачі меблів на Лебединському УВП. За робочу зміну колективу бригади М. Т. Макарової необхідно набрати так званих «сорочок» зі шпону для оздоблення 24 шаф. Фактично ж трудівниці щодня перевищують ці виробничі завдання на 6—7 одиниць меблів.

У минулому місяці, у постачанні шпону для учбово-виробничого підприємства, сталася непередбачена затримка. Виконання виробничого плану опинилося під загрозою. Та, як тільки матеріал надійшов на підприємство, трудівниці бригади наполегливо взялися до роботи і за кілька днів забезпечили плановий випуск меблів.

Так трудиться бригада оздоблювальників Лебединського УВП, що поправу носить високе звання «Колектив комуністичної праці».

Ф. МОРОЗ.

Сумська обл.

У Києві, на Зоологічній вулиці, поряд з науково-дослідним інститутом отоларингології зводиться семиповерховий лікувальний корпус.

На фото: роботи по будівництву слуховідного центру розпочалися.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

СІМ ПОВЕРХІВ ТИШІ

нам розповіли член-кореспондент Академії наук УРСР лауреат Ленінської премії О. С. Коломийченко, заступник директора по науці Київського науково-дослідного інституту отоларингології Е. В. Гюллінг, один з авторів проекту А. А. Андрющенко та головний архітектор проекту Е. М. Хуторянська.

— Такий науково-лікувальний центр, — каже А. А. Андрющенко, — проектується вперше. Його структура, архітектурно-планувальні та технологічно-конструктивні рішення аналогів не мають. Тому для восьмиповерхового блока розробляємо індивідуальний проект. Ми провели великі пошуки, спрямовані на створення у слуховідному центрі найсприятливіших для лікування умов.

Щоб захистити будівлю від галасливості вулиці, на території закладу встане надійний зелений бар'єр з дерев, насаджених у шаховому порядку, та кущів, що заповнять підкрановий простір. Шлях шумові перепинятимуть і стовщене віконне скло, і гумові пористі про-

кладки. Передбачено навіть, щоб у приміщенні не «співали» крани: вода рухатиметься трубопроводами із зниженою швидкістю. Ліфти, кондиціонери та вентилятори діятимуть абсолютно безшумно.

Підлоги у вестибюлях і коридорах «плавають» — не з'єднані з несучими конструкціями. Зверху їх прикриватимуть килими. Стіни й стелі одягнуті в пористу плитку, яка поглинати звук.

Найвищі вимоги щодо ізоляції поставлено до приміщень, де обстежуватимуть слух. За проектом камера знаходитиметься у вільному полі, ніби коробка в коробі, стіни якої разом з ізоляційною конструкцією сягатимуть півтора метрової товщини. Перед людиною, яку обстежуватимуть, автоматично відсунуться двері, і своєрідний пересувний тамбур, безшумно рухаючись по рейках, доставить її в «заглушену» акустичну камеру, обладнану засобами електроніки, іншими новітніми апаратами, спроможними зробити діагностику більш точною, об'єктивною.

Що й казати: спеціалістам і вченим, які створюють центр, доводиться складати серйозні екзамени одночасно з багатьох «дисциплін». Нині в Київській обласній клінічній лікарні той же виконроб В. І. Бабкін керує спорудженням велетенського поліклінічного корпусу на 1200 відвідувань. В ньому, зокрема, буде обладнано сурдологічні камери. І якщо шум тут зупинятимуть, так би мовити, на порозі сурдологічної камери, то в слуховідному центрі навіть не збираються підпустити його до корпусу. Адже тиша, надзвичайна тиша потрібна лікарям як для дослідження, так і для лікування слуху.

І тиша вийде переможцем у двобої з шумом.

І. МАРЧЕНКО.

РЕПОРТАЖ

На один уже рік Віль Іванович Бабкін буде в Києві медичні заклади. Нині найважливіший об'єкт старшого виконроба 36-го будівельного управління тресту «Київвельбуд-2» — слуховідновний центр, будівництво якого розпочато на майданчику Київського науково-дослідного інституту отоларингології.

Величезні успіхи радянської охорони здоров'я загальновідомі. В тому числі й отоларингології, і, зокрема, одного з її провідних закладів у столиці України, по вулиці Зоологічній, 3. Лише торік в стінах цього інституту лікувалося на стаціонарі близько 2700 чоловік, а консультацію одержали майже 50 тисяч відвідувачів. Того дня, коли ми були в поліклінічній інституту, на прийомі можна було зустріти відвідувачів з Дніпропетровська та Євпаторії, Липецька й Лубен, із Мінська, Омська, Полтави, Херсона, Хмельницького, Черкас.

Учені-отоларингологи, озброєні новими методами діагностики та лікування ультразвуком, променями лазера, електронікою та ство-

реною інститутом унікальною апаратурою, вже сьогодні вирішують такі завдання, які ще вчора вважалися для медицини недоступними.

Створення слуховідного центру передбачає значне розширення меж науково-дослідних пошуків, спрямованих на розв'язання проблем, які висуває життя перед отоларингологами. Проблем багато. Найпершою серед них науковці вважають поновлення слуху у людей, які з тих чи інших причин втратили його. Новий науково-лікувальний заклад водночас подаватиме й реальну допомогу при різних захворюваннях і буде основною базою для підвищення теоретичного рівня та практичних навичок лікарів.

Усе це й мало знайти свій відбиток у проекті слуховідного центру, що розробляється в київському філіалі «Діпрондіздоров». У поясненнях до проекту часто зустрічаються такі терміни, як «сприятливий акустичний режим», «акустичний благоустрій», «заглушена камера». Докладніше про це

КИЇВСЬКА МОЗАЙКА

ПАРК ДРУЖБИ НАРОДІВ

На лівому березі Дніпра закладено один з найбільших у Києві парк Дружби народів. Він займає понад тисячу гектарів. Контури його нагадують величезну квітку з п'ятнадцятьма пелюстками — символ єднання братніх республік СРСР. У кожній «пелюстці» висаджено дерева і кущі, характерні для певної кліматичної зони нашої Вітчизни. У парку передбачено спорудити велику зону відпочинку, комплекс культурно-освітніх закладів.

Парк Дружби народів — лише незначна частина лісового багатства столиці Радянської України. На кожного жителя міста припадає тепер близько двадцяти квадратних метрів зелених насаджень. Найближчим часом у Києві буде закладено ще п'ять скверів.

МАРМУРОВЕ ВБРАННЯ СТАНЦІЇ

Метробудівці столиці республіки розпочали опоряджувальні роботи на новій станції метрополітену «Червона площа». Підземний палац «одягасться» у рожеве вбрання. На відміну од старих станцій оздоблених керамікою, його стіни прикрасить газганузецький мармур. Цоколь буде викладено з лабрадориту. Колони опоряджуються українським мармуром.

«Червона площа» стане однією з найкрасивіших станцій київського метро. (РАТАУ).

„ГОРИЗОНТ“ ЗНОВУ ЗБИРАЄ СВОЇХ ДРУЗІВ

Любительський клуб «Горизонт», створений при Київському палаці культури ім. А. В. Луначарського, уже давно заслужив добру славу у всіх його членів та гостей. Минулого четверга «Горизонт» знову зібрав своїх друзів. За склянкою чаю розгорнулася жвава бесіда.

Тема розмови в клубі на цей раз була особливо близькою і дорогою кожному: «УТОГ і його люди на різних етапах».

Президент клубу Ю. Максименко надав слово одному з ветеранів УТОГ — І. Сапожникову. З великою увагою була прослухана його жвава і цікава розповідь про ту далеку пору, коли він, будучи юнаком, втратив слух і назавжди пов'язав своє життя з Товариством глухих.

І. Криволапов — заступник директора Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» поділився спогадами про зародження Київських підприємств в УТОГ на початку 30-х років. Він розповів про ту велику працю, яка була вкладаена ветеранами УТОГ в нелегку справу створення виробничої бази для розвитку нашого Товариства.

Про свою роботу в Житомирі та

Києві детально розповів Ш. Балясний, який наприкінці 20-х років переїхав на Україну з Азербайджану.

Цікавими спогадами про славі справи глухих трудивників в період Великої Вітчизняної війни поділився А. Козаченко. Він, зокрема, розповів, про мужність і самовідданість глухих киян, які рятували устаткування УВП-1 в тяжкі роки окупації і напередодні звільнення Києва від німецько-фашистських загарбників.

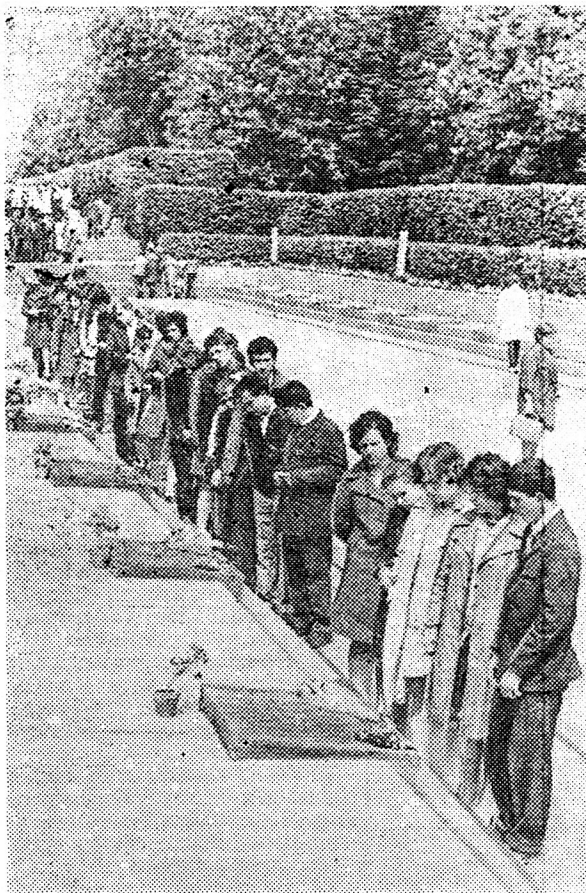
Виступила також і гість «Горизонту» К. Мудра — режисер драматичного колективу Дніпропетровського Будинку культури.

З великою увагою присутні на зустрічі вислухали й виступ секретаря партійної організації Палацу культури О. Крикунової.

Одного вечора, як виявилось, не досить для такої розмови на хвилюючи всіх тему. І було вирішено продовжити її під час майбутніх зустрічей.

На закінчення вечора всі присутні прослухали власні вірші І. Сапожникова у його виконанні, присвячені О. С. Пушкіну у зв'язку з 175-річчям з дня народження великого російського поета.

В. МАКСИМОВ.

ПО РІДНОМУ КРАЮ

Закінчився напружений навчальний рік у школах-інтернатах для глухих та слабочуючих дітей. Крайніх вихованців за успішне навчання та зразкову поведінку педагогічна рада шкіл-інтернатів нагородила туристськими путівками до визначних та історичних місць. У плані інших — знайомство та вивчення рідного краю, товариська зустріч з вихованцями шкіл.

На фото: старшокласники одеської школи-інтернату для слабо-

чуючих дітей, які вирушили за маршрутом — Одеса — Умань — Київ — Канів — Кременчук — Запоріжжя — Каховка — Херсон — Одеса, прийшли віддати шану герою Великої Вітчизняної війни у парку Вічної Слави міста героя Києва.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ДНІ ЖЕШУВСЬКОГО ВОЄВОДСТВА

Широко відзначають трудящі Львівщини, в тому числі і члени УТОГ, 30-річчя Народної Польщі.

Пам'ятною сторінкою в літописі братерської дружби львів'ян з польськими трудящими стали дні Жешувського воєводства, які пройшли, зокрема, у Львові та Стрию. У них взяли участь делегації Жешувського воєводського комітету ПОРП, працівників культури і мистецтва, лектори.

Польські друзі побували на багатьох підприємствах, у культзакладах, розповіли про досягнення Народної Польщі й, зокрема, воєводства за 30 років, поділилися досвідом у роботі. А їх колективні художньої самодіяльності виступили з концертними програмами.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

ПЕРЕМОГЛИ ВІНАХІДЛИВІ

Вже традицією в Ровенському клубі глухих стали зустрічі в КВН між командами міста та учбово-виробничого підприємства глухих. Чергова зустріч між ними відбулась зовсім недавно. Під час цієї зустрічі КВН зібрав багато учасників і болельників.

Кожен учасник зустрічі — член команди, веселий і винахідливий, докладав усіх зусиль, щоб допомогти команді здобути більшу кількість очок. Треба відмітити, що важливу моральну, а також «матеріальну» (у вигляді очок) підтримку подавали командам і болельники.

Та успіх — річ непостійна. І якщо в попередній зустрічі перемогу здобула команда учбово-виробничого підприємства, то цього разу кмітливішими, спритнішими і винахідливішими виявились члени команди міста. Вони перемогли з рахунком 20 : 15.

Зустріч команд в КВН закінчилась в дружній атмосфері. Команда УВП запевнила своїх болельників, що в наступній зустрічі здобуде перемогу, а команда міста — пообцяла не здавати завойованих позицій.

Г. АНТОНЮК,
художній керівник Ровенського клубу глухих.

УСМІШКИ ХУДОЖНИКА

Навчання по п'ятибальній системі.

— Я ж говорила, не нюхай, рачи свіжі!

Стоянка «первісної людини».
Малюнки В. СТЕПАНЕНКА.

СЕРЦЯ НЕ ЙДУТЬ У ЗАПАС

У ЦІ ДНІ, коли Україна готується урочисто відзначити 30-річчя свого звільнення від німецько-фашистських загарбників, у пригадування випадок, описаний в книзі «В пламені сражений», присвяченій висвітленню бойового шляху 13-ї армії.

Це було на Воллі, в районі Берестечка. Йшов 1944 рік — рік вирішальних перемог Радянської Армії на всьому велетенському радянсько-німецькому фронті.

Військовою Радою армії проводився зліт бувальчих воїнів, для яких був організований концерт армійського ансамблю пісні і танцю.

Бійцям особливо подобались танці у виконанні Люби Клішиної та Раї Обухової.

Мимоволі мені згадалось це дівоче прізвище Люби, з якою я зустрівся тоді на репетиції драматичного колективу Луцького будинку офіцерів, куди був призначений начальником.

Любов Олександрівна у той час працювала художнім керівником Луцького клубу глухих і, як і раніше, брала участь у художній самодіяльності гарнізону.

Сьогодні з хвилюванням згадує Любов Олександрівна про грізні дні Великої Вітчизняної війни, коли вона 1942 року, ще дівчиною,

прибула в діючу армію на заклик міському комсомолу.

Багато чого доводилось їй робити на фронті, доки не взяли в ансамбль пісні і танцю. А вже тоді...

Часто виїздила вона і у складі невеличких концертних бригад на передові. Виступала просто в землянках. Виступала й перед пораненими, у госпіталях. І сьогодні не може забути, як після концертів доглядала за ними, як писала їх рідним листи з фронту...

— Пам'ятаю, — пригадує Любов Олександрівна, — один з фронтових концертів. То було лютої зими 1943 року. Просто неба, на морозному повітрі зібрались солдати. Хто в кожусі, хто в шинелі, а ми, артисти, в легеньких концертних костюмах радували фронтовиків своїми виступами. І жарко було... Замість сцени — вибитий ногами сніг, і куліси — з снігу.

Незабутнім став для неї і концерт на Ельбі, під час зустрічі радянських і американських військ, в якому наш ансамбль також брав участь.

29 років минуло з тих пір. І ось уже багато років Любов Олександрівна працює директором Луцького будинку культури глухих.

Зустрівся я з нею і бачу, як багато доклала вона сил і енергії

для організації культурно-художньої і спортивно-масової роботи серед глухих.

Танцювальний колектив нараховує понад 15 чоловік, і вже тричі був лауреатом фестивалів, які проводились в Товаристві, а під час святкування 50-річчя створення СРСР він був удостоєний дипломом III ступеня.

При клубі діє група оригінального жанру, керує якою сама Любов Олександрівна.

На виборній посаді голови Луцького міжрайвідділу Українського товариства глухих вона приділяє багато уваги працевлаштуванню, забезпеченню житловою площею своїх підопічних, пропаганді здорового побуту.

Охоче розповідає Любов Олександрівна про славі діла колективу свого будинку культури, показує клубні альбоми, в яких багато фотографій, що розповідають про його роботу.

Не можу не згадати й того, що вся сім'я Русиної дружна, я б сказав, зразкова. Син — передовий робітник, комуніст. Дочка — робітниця фабрики індопошиття. Чоловік, Костянтин Михайлович, — підполковник запасу, допомагає Любові Олександрівні в її нелегкій, благородній роботі. Разом вони, як і раніше, беруть участь в армійській художній самодіяльності, радуєчи своїми виступами

як військових, так і цивільних глядачів.

Великі плани на майбутнє у директора Будинку культури.

Старе приміщення клубу вже не відповідає зростаючим потребам клубної роботи, і вона нині втомно добивається виділення нового приміщення.

Незабаром вийде фільм, створений любительською кіностудією про велику і корисну роботу, яку проводить клуб.

Неспокійний характер в учасниці Великої Вітчизняної війни, колишньої фронтовички, груди якої прикрашають дві медалі «За бойові заслуги».

— Серця не ідуть у запас, — говорить на прощання Любов Олександрівна.

Від усієї душі хочеться побажати їй нових успіхів в її благородній роботі.

М. ВЕСЕЛОВСЬКИЙ,
підполковник запасу.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20
телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.